

**CO SE
NESTANE
V NAŠEM
VESMÍRU.**

ALEJANDRO RICAÑO

HOTEL GOOD LUCK

PREMIÉRA 28. ZÁŘÍ 2021
V DIVADLE KOMEDIE

PŘEKLAD
REŽIE
DRAMATURGIE
VÝPRAVA
HUDBA
SVĚTELNÝ DESIGN

PETR GOJDA
MICHAL DOČEKAL
SIMONA PETRŮ
DRAGAN STOJČEVSKI
IVAN ACHER
JAN HUGO HEJZLAR

OBSAZENÍ

MARTIN DONUTIL
NINA HORÁKOVÁ
TOMÁŠ MILOSTNÝ

I INSPICE

SEBASTIAN BLAŽEK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažerka provozu Martina Čacká. Technika, světla a zvuk pod vedením Roberta Štěpánka. Garderoba Helena Kmochová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Masky Eva Nyklíčková. Fotograf inscenace Patrik Borecký. Výroba dekorace Pavel Koten.

**„NEJKRÁSNĚJŠÍM ZÁŽITKEM,
KTERÉHO SE NÁM MŮŽE
DOSTAT, JE TAJEMNO...
KOMU JE TATO EMOCE CIZÍ,
KDO SE UŽ NEUMÍ V ÚDIVU
ZASTAVIT A ZŮSTAT STÁT
VE VYTRŽENÍ S POSVÁTNOU
ÚCTOU, JAKO BY BYL MRTEV.“**
– ALBERT EINSTEIN

PARALELNÍ VESMÍRY

Ve vesmíru mohou prý existovat i jiné světy. Vesmíry vzniklé z jiných vesmírů. Vše tam může být stejné, podobné, ale i zcela jiné než u nás. Vidět je nemůžeme, protože jsme v jiné dimenzi. A pokud jiné dimenze opravdu existují, znamená to, že náš vesmír je součástí jakéhosi moře paralelních vesmírů. Někteří z nejlepších současných fyziků věří, že se jim jednou podaří potvrdit jejich fyzickou existenci. Stále nové objevy o velikosti vesmíru nám naznačují, že nevidíme celou realitu. Nejsme zatím schopni ji vidět. Ještě nedávno jsme neměli sebemenší ponětí o existenci jiných galaxií. A teď víme, že jich jsou biliony. Moderní technologie úplně změnily mapu vesmíru. Nově získaná data zcela obrátila pohled na kosmologii. Aby bylo vše snadněji pochopitelné, rozdělili fyzici paralelní vesmíry do několika úrovní.

PARALELNÍ VESMÍRY PRVNÍHO STUPNĚ

Paralelní vesmír první úrovně má být v podstatě rozšířením našeho domovského vesmíru. Je však tak daleko, že jej nejsme schopni vidět, jeho světlo k nám ještě nedorazilo. Jeho existence vychází z představy o nekonečnosti vesmíru. Podle teorie zvané kosmologická inflace byl vesmír na počátku velice malým shlukem hmoty, který roztrhla nevidaná energie, díky níž se rozpadl na nesmírné množství částic. Začal se neuvěřitelnou rychlostí rozpínat a pokračuje pořád dál a dál. Což znamená, že nebude jen jeden, dva nebo tři, ale nekonečně mnoho vesmírů, stejně velkých jako ten náš. Čistě z hlediska matematické pravděpodobnosti musí být v nekonečném vesmíru i přesná kopie Sluneční soustavy, Země a také kopie nás všech. A jestliže je nekonečné množství vesmírů, tak bude i nekonečné množství kopií Země a také nekonečné množství nás samotných. Pokud je to pravda, tak multiverze nás samotných budou prožívat všechny možné varianty našich životů, které se od sebe budou jen nepatrně lišit. A v některých světech nebudou vůbec existovat. Možností je nespočetně. Pokud existuje nekonečný vesmír v nekonečném množství vesmírů, tak se všechny tyto varianty někde staly.

NEKONEČNÝ VESMÍR?

Matematicky lze několika způsoby dokázat, že vesmír je nekonečný. Zároveň však nutně musí být plochý. Vesmír je buď úplně plochý, nebo je tak nepatrně zakřivený, že to nejsme schopni pozorovat. Pokud je zakřivený byl, tak by se v jednom bodě musel zákonitě spojit v jedno uzavřené těleso. To by znamenalo, že má konec. Tudíž: že není plochý a není nekonečný.

Představte si to jako brouka, který leze po tak obrovském balonku, že se mu zdá úplně plochý. Jen z větší vzdálenosti vidíme, že se brouk ve skutečnosti pohybuje na obřím balonku.

Díky družici WMAP (neboli Wilkinsonově sondě mikrovlonné anizotropie) máme podle některých vědců snímky, které ukazují pravý tvar vesmíru. Mapa vytvořená WMAP představuje vesmír těsně po jeho vzniku. Pokud vyšleme paprsky světla a vytvoříme jimi obří trojúhelník, který povede od nás až k oběma okrajům pořízené mapy, tak součet úhlů tohoto trojúhelníku by měl být 180 stupňů. Pokud je vesmír kulatý jako plocha pláště balonku, tak součet úhlů světelného trojúhelníku bude větší než 180 stupňů. Aby vědci zjistili, jestli je vesmír plochý, nebo zakulacený, vyslali laserové paprsky do vesmíru a tento trojúhelník vytvořili. Součet úhlů je 180 stupňů. To znamená, že pořízená mapa ukazuje vesmír jako plochý. A tudíž nekonečný.

PARALELNÍ VESMÍRY DRUHÉHO STUPNĚ

Paralelní vesmíry druhého stupně mají být jakési obří plující bubliny. Prostředí, ve kterém se pohybují, se nazývá hyperprostor. Každá bublina obsahuje celý vesmír. Vesmíry druhého stupně mohly vzniknout tak, že se vesmír po svém zrodu velmi rychle rozpínal do gigantických rozměrů a vytvořil jakousi obří mýdlovou kosmickou bublinu. Náš vesmír poté plul prostorem spolu s dalšími super bublinami. Když se střetl s jinou bublinou, vznikly sesterské vesmíry. Děje se to pořád. Vesmíry se nafukují a rozpínají do enormních rozměrů. Stejně jako mýdlové bubliny se mohou formovat, přetvářet a dělit. Každý z nich navíc obsahuje nekonečné množství paralelních vesmírů prvního stupně.

Paralelní vesmír druhého stupně si můžeme představit i jako strom či přesněji jako fraktální strukturu. Každý vesmír vyrůstá spirálovitě z jiného vesmíru, který taktéž vyrůstá z jiného vesmíru. A mohou se tak tvořit další a další vesmíry. Je to vlastně takové chaotické nikdy nekončící větvení vesmírů, které se rodí ze svých předchůdců.

Termín bublinová nukleace označuje, že se v této hmotě přestane malá část rozpínat. V bublině se tak objeví klidné místo, ve kterém může vzniknout galaxie s hvězdami, planetami, a dokonce i s lidmi jako jsme my.

TAJEMSTVÍ VESMÍRU

Fyzici věří, že stojíme na prahu odhalení tajemství vesmíru, a tedy i tajemství původu všech věcí. Celá desetiletí se snaží o vytvoření jedné definice, která by spojila Einsteinovu obecnou teorii relativity, popisující fungování gravitace v makrokosmu, s kvantovou fyzikou, která pojednává o mikrokosmu. Dohromady tyto dvě teorie totiž popisují vše, co o kosmu víme. Jejich spojením bychom tak získali odpovědi na všechno. Zásadním problémem je, že vědci zatím nejsou schopni vytvořit kvantovou verzi obecné teorie relativity a získat tzv. teorii všeho.

STRUNY A MEMBRÁNY

V roce 1980 přišli vědci s teorií strun a slibovali, že díky ní vyřeší všechny záhady vesmíru, včetně té, jestli vůbec existují paralelní vesmíry. Podle této teorie nejsou částice pevnými body, ale vlněním, které má určité vlastnosti. Různá vlnění vytvářejí různé fyzikální částice. Je to v podstatě jako v hudbě, kde lze s pomocí strun tvořit různé tóny. Nejen struny, ale také membrány a jiné rozsáhlejší objekty mohou vibrovat podobně jako třeba bubny. Teorie strun byla proto ještě rozvinuta v teorii membrán zvanou také M-teorie. Podle ní jsou všechny částice v přírodě i celém vesmíru tvořeny chvějícími se membránami a vibrujícími strunami. Aby byla platná a dokázala popsat úplně vše, je ale třeba počítat s kosmem, který existuje v 11 dimenzích.

Půjdete-li po cestě, uvidíte celou řadu samostatných vesnic, které nemají nic společného. Vylezete-li na vrchol hory, naskytne se vám ucelený pohled na krajinu. A stejné je to s M-teorií. Vysvětluje, jak fungují v kosmu ty nejmenší, ale i ty největší principy. Podle této teorie žijeme na obří energetické membráně a náš vesmír je provázán s větším vesmírem speciálními neviditelnými dimenzemi, které nejsme schopni vnímat. Jedna z těchto vlnících se membrán je vlastně celým vesmírem. Hned vedle ní se může nacházet jiná, odlišná membrána, vzdálená jen jeden milimetr. Náš trojrozměrný vesmír je jako membrána, kmitající uvnitř daleko větší struktury, gigantické energetické vlnící se plochy, známé pod pojmem hyperprostor.

Podle M-teorie se těsně před vznikem vesmíru, pouhou triliontinou triliontiny sekundy, jako činely srazily dvě membrány, a tím došlo k Velkému třesku. V průběhu 13 miliard 700 milionů let se v rozpínající se bublině vytvořil vesmír, který známe dnes. Pokud se to stalo jednou, bude se to opakovat znovu a znovu. Je tedy možné, že v hyperprostoru dochází k neustálým srážkám, z nichž vznikají nové a nové vesmíry. A paralelní vesmíry druhého stupně tak musejí existovat.

PARALELNÍ VESMÍRY TŘETÍHO STUPNĚ

V prvním i druhém stupni paralelních vesmírů jsou jejich kopie odděleny v čase a prostoru. Ve třetím stupni paralelního vesmíru existuje naše kopie právě teď a právě tady. Tedy ve stejném čase a prostoru jako my. Jsou od nás odděleny, protože jsou v jiné dimenzi. A existují v nekonečném množství.

Teorie „mnoha světů“ se zrodila ve světě kvantové fyziky zabývající se základními částicemi. Mezi atomy se pohybují elektrony, které zmizí a zase se odnikud objeví, tedy mohou být ve stejném okamžiku na více místech. Tento jev je znám jako Heisenbergův princip neurčitosti. Pomocí laserového paprsku a skleněné koule jej můžeme pozorovat na částicích světla. Nejmenší částice světla – fotony – vycházející z laseru, mohou dopadat na více míst zároveň. A jelikož i my jsme složeni z podobných malých částic, tak dokážeme i my být na vícero místech současně. Jinými slovy – naše tělo může udělat kvantový skok do jiné dimenze, do jiného paralelního vesmíru.

I v našem mozku jsou tyto malé částičky, které mohou ovlivňovat naše rozhodování. Pokud půjdu po chodníku a budu přemýšlet, jestli mám jít vpravo, nebo vlevo, tak se některé moje částice vydají doleva a jiné doprava. Takže se vlastně rozdvojujím a dostanu se do paralelní reality. V paralelním vesmíru třetího stupně má dokonce i kočka více než devět životů. Problémem je, že v některém světě může být mrtvá a v jiném živá současně, protože se vesmír rozdělil napůl.

V tomto světě mnoha světů může i ta nejdrobnější myšlenková odchylka změnit vše. Je to stejné, jako by motýl mávnutím křídel způsobil hurikán. Jedna drobná událost může změnit běh dějin. V těchto rozvětvlujících se paralelních světech se každá historická událost odehrála ve všech možných variantách. Tvorové z těchto tajemných zvláštních dimenzí procházejí naším světem. A všechna naše přání se v paralelních vesmírech splní. I to nejméně pravděpodobné je ve světě paralelních vesmírů možné.

Kvantové částice, které vytvářejí odlišné verze nás samých, mohou také vytvořit celý nový vesmír. Vesmír byl v jeden okamžik menší než pouhý elektron. Pokud je toto tvrzení pravdivé, a protože víme, že elektrony dokážou být ve více paralelních světech současně, tak i celý vesmír může existovat v jiné paralelní formě.

PARALELNÍ VESMÍRY ČTVRTÉHO STUPNĚ

Paralelní vesmír čtvrtého stupně vzniká buď kvantovými fluktuacemi, nebo srážkami hyperprostoru. V tomto typu paralelního vesmíru neplatí žádné zákony nebo tam platí zcela odlišné matematické a fyzikální zákony než ty, které známe z naší reality. Prostor se může skládat jen z částic a plynů. Galaxie, hvězdy, planety a život se nemusely zformovat do podoby, v jaké je známe my.

ÚTĚK DO JINÉHO VESMÍRU

Jednou z možností, jak se dostat z našeho vesmíru do jiného, by mohl být průchod takzvanou červí dírou, což je most spojující dva vesmíry. Funguje to podobně jako systém podzemních tunelů metra, kterými se přepravíte na jiné místo. Představte si to jako dva vedle sebe rovnoběžně umístěné listy papíru, mezi kterými by byla brána, portál, spojující oba vesmíry. Tato teorie byla poprvé předložena roku 1935 Albertem Einsteinem a jeho studentem Nathanem Rosenem. Čistě teoreticky by mohl tento tunel, spojující dvě červí díry, přepravit pasažéry do jiného časoprostoru. A bylo by možné použít tuto „zkratku“ k cestování do vzdálených konců vesmíru, anebo dokonce do jiných vesmírů. Bude to však fungovat pouze v případě, že je vesmír opravdu nekonečný.

Principiálně byste mohli projít skrze červí díru rovnou do jiného paralelního vesmíru. Kdybyste prošli další dírou, dostali byste se do další dimenze. Mohli byste to opakovat donekonečna. Je to

jako jet výtahem vzhůru. Každé patro je jiný vesmír. Nikdy si ale nemůžete být jisti, kde skončíte. Třeba uvnitř hvězdy nebo planety.

Fyzici také spočítali, že pokud budeme do jediného bodu koncentrovat nepředstavitelné množství energie, abychom dosáhli tzv. Planckovy energie, tak budou čas i prostor nestabilní – a v té chvíli se začnou formovat malé vesmírné bubliny. A právě mezi nimi by mohly být portály do jiných dimenzí. Tímto způsobem by mohl nanorobot dopravit vzorky lidské DNA a všech potřebných informací o našem světě do paralelního vesmíru. V případě hrozícího vyhnutí lidstva by to mohla být naše poslední naděje. Náš vesmír by byl vzkříšen, stejně jako Fénix z popela. A my bychom si zahráli na Boha. Zatím můžeme věřit, že by tyto teorie mohly od počátku přepsat vesmírnou historii lidstva. Můžeme věřit, že je některá z nich pravdivá. Že jsou pravdivé všechny. A také, že žádná neexistuje vůbec.

„JE DŮLEŽITÉ UMĚT ROZPOZNAT HÁDANKY, KDYŽ NA NĚ NARAZÍME. ALE I KDYŽ SE NĚCO JEVI JAKO VELMI ZÁHADNÉ, NEZNAMENÁ TO, ŽE JEDNOU NENAJDĚME SPRÁVNÝ VÝKLAD.“

– ROGER PENROSE

TVÁŘÍ V TVÁŘ ŽIVÝM

Jedním z důležitých témat hry mexického autora Alejandra Ricaña je smrt. Tedy posedlost smrtí. Posedlost strachem z ní. V jeho rodném Mexiku jsou naše Dušičky, mexický Día de los Muertos, jedním z nejveselejších svátků, během nějž Mexičané tančí na hrobech svých předků. Oslavuje především představu radosti, radosti ze života, díky níž je možné uctít i smrt.

V jejich zemi je smrt, včetně té brutální a násilné, mnohem přítomnější než v Evropě. A vždycky byla. V mé zemi se do tváře smrti zásadně nedíváme. My se tady nemodlíme. Máme jiné chrámy. Nechceme si připomínat svou smrtelnost a přiznávat svou úzkost a touhu po spáse. Smrt se nás netýká. Klopíme před ní oči, uzavíráme ji do sterility krematorií a anonymity rozptylových louček, se zatvrzelým srdcem odkazujeme umírající za zdi nemocnic a ústavů.

Co ale v časech, jako jsou ty, které právě zažíváme? Co v časech, kdy jsme zůstali sami uprostřed temnoty a žádný rozum, žádná věda, žádná politika nedokázala potlačit naše zmatení a náš strach? Když jsme v děsu zírali na umírající na chodbách přeplněných kolabujících nemocnic a viděli u hřbitovů parkovat mrazicí vozy plné mrtvých těl? Když naši blízcí odcházeli a my nemohli být s nimi? Politické řeči se vedly. Vědecké i nevědecké teorie se hromadily. Zboží se prodávalo. Hroby se zasypávaly. Z komínů se kouřilo. V uších nám zněla agonická symfonie dusivého konce na plicním ventilátoru. Ani tehdy se nám nezachtělo podívat se vlastní konečnosti do tváře?

Ve všech mýtech, které stojí na počátku západní tradice, v eposu o Gilgamešovi, jenž se datuje ještě před křesťanskou érou, je lidem za osud určena smrt. Nesmrtelnost je vyhrazena bohům. A každá honba za nesmrtelností zůstává marná a odpor proti ní není možný. Epikúros říká, že smrt nic není – protože dokud existujeme, tak smrt není, a když je zde, tak už nejsme my. Upanišady učí stejně jako Plátón a německá filozofie od Kanta po Fichta o nesmrtelnosti duše. Heidegger říká, že lidská bytost ve skutečnosti umírá po celou dobu svého existování. A buddhismus, toto náboženství bez boha, klade důraz na netrvalost všech věcí, proces převtělování chápe nikoli jako znovuzrovnání trvalé identity, ale jako plynutí stále se měnící říční vody.

Všechny tradiční společnosti se domnívaly, že pohřební rituály jsou samým základem lidského společenství, neboť nám umožňují zachovávat duchovní spojení se zesnulými. A oni tak svým způsobem zůstávají dále „spolu“ s živými. Z ideálů antiky nám zůstalo mnoho, za důležité toho dnes ale pokládáme málo. Jedno z nepřekročitelných pravidel však nebylo dosud odvoláno. Mrtví mají být pohřbeni. Uctěni. A oplakáni. Jak jsme tedy my uctili své mrtvé? Tichou bezejmennou

pietou, kterou museli občané namalovat na dlaždice Staroměstského náměstí potají a v noci? Bizarní manipulativní fraškou beze stopy skutečné lítosti v plastovém kelímku od piva? Podlehli jsme Kreontům a jejich nařízením, že někteří mrtví budou prostě bez poct zapomenuti? Řekové vždy pohrřbivali i své padlé nepřátele. Kdyby i ti nejpyšnější z nás byli ochotni alespoň úkosem pohlédnout do tváře své konečnosti, tak jako se o to často snaží filozofové, umělci a všichni, kdo nezapomínají na svou duši, vedlo by se nám lépe už tady na zemi.

Nejlepším prostředkem ke znečitlivění hrůzy, kterou nám působí myšlenka na vlastní smrtelnost, je odvolání se na rozum. Tím podstatným není naučit se umírat, ale věnovat se umírání už v tomto životě, abychom se zrodili pro jediný život, jenž je hoden být žit. Pro život v myšlení. Nejde o to umlčet úzkost a zbavit smrt dramatickosti, ani o letargii, to by znamenalo připravovat se o život té citlivé části našich bytostí, které jsou myšlenkou na smrt pohnuty. Jde spíše o to, jak přestat s marným odporem proti úzkosti a dospět až do momentu, kdy se promění v radost. Protože jak říká Hannah Arendtová: „*Lidé – ačkoli musí zemřít – se nerodí proto, aby zemřeli, ale proto, aby začali něco nového.*“

Nevnímejte tedy smrt jako událost, která se nutně děje všem, ale ve skutečnosti se nikoho osobně netýká. Mysleme na všechny, kteří nás v tuto tíživou dobu museli opustit. Mysleme na to, co stálo za jejich životy a smrtí. Mysleme i na to, jestli to nemohlo být všechno trochu jinak. Neodsouvejme smrt na okraj, jak nejrychleji to jde.

Jsou chvíle, ve kterých je každý člověk nutně sám. V těch ostatních sami být nemusíme. Neklopme oči. Začněme něco nového. Zahrňme své mrtvé pozorností, sladkostmi a pálenkou. A třeba i zvesela si pořádně připomeňme, že na ně myslíme a že se jich nebojíme. Nezapomínejme na své mrtvé, abychom mohli beze studu stát tváří v tvář živým.

SIMONA PETRŮ

„KDYŽ SE NARODILA GENERACE, KE KTERÉ NÁLEŽÍM, SVĚT UŽ NEPOSKYTOVAL ŽÁDNOU PODPORU TĚM, KDO MAJÍ MOZEK A ZÁROVEŇ SRDCE. DESTRUKTIVNÍ ČINNOST PŘEDCHÁZEJÍCÍCH GENERACÍ ZPŮSOBILA, ŽE SVĚT, DO NĚHOŽ JSME SE NARODILI, NÁM NEMOHL DÁT ŽÁDNOU JISTOTU V OHLEDU NÁBOŽENSKÉM, ŽÁDNOU OPORU V OHLEDU MRAVNÍM A ŽÁDNÝ KLID V OHLEDU POLITICKÉM. NARODILI JSME SE JIŽ V PLNÉ METAFYZICKÉ ÚZKOSTI, V PLNÉ MRAVNÍ ÚZKOSTI, V PLNÉM POLITICKÉM NEKLIDU. PŘEDCHOZÍ GENERACE VE SVĚM OPOJENÍ VNĚJŠÍMI FORMULEMI, POUHÝMI METODAMI ROZUMU A VĚDY OTŘÁSLY VŠEMI ZÁKLADY KŘESŤANSKÉ VÍRY... V OPOJENÍ TÍM NEURČITÝM, CO SE NAZVALO POZITIVISEM, KRITIZOVALY TYTO GENERACE VEŠKEROU MORÁLKU, ROZCUPOVALY VEŠKERÁ ŽIVOTNÍ PRAVIDLA A Z TĚTO SRÁŽKY DOKTRÍN ZŮSTALA POUZE JISTOTA O NIČEM A BOLEST, ŽE NIC JISTÉHO NENÍ. V DNEŠNÍM ŽIVOTĚ NÁLEŽÍ SVĚT POUZE HLOUPÝM, NECITLIVÝM A VNITŘNĚ ROZHÁRANÝM LIDEM. PRÁVO ŽÍT A VÍTĚZIT SE DNES ZÍSKÁVÁ TĚMĚŘ STEJNÝM ZPŮSOBEM JAKO UMÍSTĚNÍ V BLÁZINCÍ: NESCHOPNOSTÍ MYSLET, NEMORÁLNOSTÍ A PŘEMRŠTĚNOU EXCITACÍ.“

– FERNANDO PESSOA: KNIHA NEKLIDU

AUTOR

ALEJANDRO RICAÑO (* 1983)

Mexický dramatik, režisér a scenárista je ve své vlasti označován za hlas mladé generace či rockovou hvězdu mexického divadla. Diváci se s jeho texty snadno identifikují, protože používá současný jazyk a vyrovnává se s problémy, které jsou blízké jeho vrstevníkům. Psát začal ještě jako náctiletý, vystudoval divadlo a literaturu. V roce 2008 přišel v jeho kariéře zlom. Se skupinou čtyř herců v nezávislém divadle uvedl text *Menší než Guggenheim*. Inscenace mu přinesla obrovský divácký úspěch a první z významnějších divadelních cen. Do svých třiceti pak získal několik nejprestižnějších mexických cen za dramatickou tvorbu. Ricaño sleduje dramatický směr známý jako „narraturgie“, který se vyznačuje důrazem na mluvené slovo a hybridní směs vyprávění a dialogů. Ačkoli jeho inspirací byly vždy příběhy nešťastníků, kteří žijí kolem něj, přiznává vliv spisovatelů Becketta, Molièra, Camuse i filmařů W. Andersona a P. T. Andersona. Téměř vždy režíruje svá díla sám. Jeho texty se hrají v Mexiku, Latinské Americe, USA i Evropě. *Hotel Good Luck* měl premiéru v Mexico City roku 2015 v hlavní roli s filmovou a seriálovou hvězdou L. G. Méndezem.

TVŮRCI

MICHAL DOČEKAL

Vystudoval režii na DAMU, poté absolvoval stáž na University of London, Queen Mary and Westfield College. V letech 1991–1994 byl režisérem Divadelního spolku Kašpar, v období 1994–2002 vytvářel jako režisér a umělecký šéf novou podobu pražského divadla Komédie. Mezi roky 2002 a 2015 byl uměleckým šéfem Činohry Národního divadla, další dva roky jejím ředitelem. V roce 2011 byl zvolen členem řídícího výboru Unie evropských divadel (UTE), od roku 2015 zastává funkci prezidenta této organizace. Pravidelně režíruje na zahraničních scénách

(budapešťský Vígszínház, Maďarské státní divadlo v Kluži, bukurešťské Teatrul Bulandra, bratislavská Aréna, Slovenské národní divadlo). Jeho inscenace obdržely řadu ocenění a byly pozvány na mezinárodní festivaly v Pécsi, Kluži, Varšavě, Sarajevu, Bogotě ad. V Městských divadlech pražských je uměleckým šéfem od sezony 2018/2019. Za režii inscenace *Andělé v Americe* byl v roce 2019 nominován na Cenu Divadelních novin.

SIMONA PETRŮ

Jako dramaturgyně začínala v brněnském Divadle v 7 a půl. Je autorkou divadelních her *Mašíni – cestou samurajů*, *Zasnoubené se smrtí*, *Marx Bros* (HaDivadlo), *Tichý Tarzan a PŠT!* (Divadlo Husa na provázku), *Medvědi* (Klicperovo divadlo), *Mileniny recepty* (Studio Hrdinů), *Věra* (ND Brno) aj. Spolupracovala např. s režiséry M. T. Růžičkou, A. Petrželkovou Davidovou, K. Polívkovou, J. A. Pitínským či V. Morávkem. V Městských divadlech pražských má za sebou například dramaturgii inscenace *Andělé v Americe* a *Smrt obchodního cestujícího* režiséra M. Dočekala. S režisérem M. Hábou spolupracovala na dramatu *Sláva a pád krále Otakara* v divadle Komédie a *Matka Kuráž a její děti* v divadle ABC.

DRAGAN STOJČEVSKI

Vystudoval obor scénografie na DAMU v Praze u prof. J. Duška. Absolvoval také stáž na pražské AVU v ateliéru V. Kokolii. Kromě scénografie pro divadlo realizoval řadu instalací a uměleckých intervencí ve veřejném prostoru. Intenzivně se zabývá tvorbou site-specific projektů, často ve spolupráci se skupinou Mamacapa jak v Čechách, tak i v zahraničí. Jako scénograf působil v Divadle *Drak (Labyrinth světa a ráj srdce)*, Státním divadle Essen (*Řecké pašije*), Jatka78 (*Pýcha a předsudek*), Národním divadle (*Experiment myší ráj*, *Noční sezóna*, *Král Oidipus*), Stavovském divadle (*Faust*) ad. S M. Dočekalem spolupracoval také na inscenacích Městských divadel pražských *Romeo a Julie* nebo *Dynastie (Lehman Brothers)* a *Amerika* v Divadle Husa na provázku.

IVAN ACHER

Tesař, lesní dělník, výtvarník, hudebník a skladatel. Byl dvorním skladatelem v Pražském komorním divadle (divadlo Komédie), pravidelně spolupracuje s taneční skupinou Lenka Vagnerová & Company. Byl nominován na cenu České filmové kritiky, Českého Iva, Cenu české divadelní kritiky, Cenu Alfréda Radoka, Cenu DOSKY. Podepsán je pod hudbou k inscenacím Národního divadla v Praze, Bratislavě a Brně a mnoha dalších českých a evropských divadel. Vytvořil hudbu k několika desítkám dokumentů a filmů. Jeho orchestrální skladby zazněly na festivalech vážné hudby v Praze, Hamburku, Vídni, Bratislavě, Budapešti. Za původní operu *Sternenhoch* získal Cenu divadelní kritiky za rok 2018 v kategorii Hudba roku a stal se i absolutním vítězem v počtu nominací.

PETR GOJDA

Absolvoval na Ústavu romanistiky a na Katedře divadelní vědy FF UK v Praze, tři roky poté studoval u I. Rajmonta a J. Borny na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Pracoval pro Českou televizi jako moderátor a jako jeden z hlasů ČT2, od roku 2011 spolupracuje i s Českým rozhlasem. Překládá ze španělštiny a příležitostně režíruje.

HERCI

MARTIN DONUTIL

Vystudoval hudebně dramatický obor na pražské konzervatoři. Absolvoval v inscenaci Schnitzlerova *Reje* (2011). Od sezony 2011/2012 byl členem souboru Divadla Husa na provázku, kam jej přivedl tehdejší umělecký šéf V. Morávek. S ním spolupracoval například na inscenacích *Amadeus* či *Leoš*. Setkal se tam i s J. Mikuláškem (*Doktor Faustus*, *Višňový sad*), J. A. Pitínským (*Uršula*) a s M. Dočekalem (*Dynastie / Lehman Brothers*, hlavní role v adaptaci Kafkovy *Ameriky*). Od roku 2018 je členem souboru MDP. Výrazné role zde má v Dočekalových inscenacích *Andělé v Americe*, *Romeo a Julie*

nebo *Smrt obchodního cestujícího*. Hlavní roli hraje v *Žebrácké opeře* D. Radoka. Vedle práce v divadle účinkuje i v televizi a filmu, hlavní roli ztvárnil například v seriálu *Četníci z Luhačovic*.

NINA HORÁKOVÁ

V roce 2012 završila studium oboru činoherního herectví na DAMU. V průběhu studia získala možnost projevit svůj výrazný pěvecký talent v inscenacích Divadla Na Fidlovačce. V Divadle Kalich se představila jako Frencha v muzikálu *Pomáda*. Účinkovala také v několika projektech spolku Veselé skoky. V roce 2014 nastoupila do angažmá v Městském divadle Mladá Boleslav, kde ztvárnila několik výrazných rolí, např. Eržiku v *Baladě pro banditu*, titulní roli v Giraudouxově *Ondině*, Oonu Chaplinovou v inscenaci *Chaplin* ad. Od roku 2015 je členkou Městských divadel pražských, kde ji můžete vidět např. v inscenacích *Bez hany*, muzikálu *Lazarus* nebo v hudební komedii *Zítra swing bude zníti všude* v režii O. Havelky. Diváci a posluchači ji mohou znát také z dabingu nebo ze sólových hudebních projektů.

TOMÁŠ MILOSTNÝ

Vystudoval na JAMU obor činoherní herectví. Téměř dvě desetiletí byl členem souboru Divadla Husa na provázku. Mezi jeho nejvýznamnější divadelní role patří například Smerďakov v *Bratřech Karamazových*, Hugo Pludek v *Zahradní slavnosti*, Kubeš v *Baladě pro banditu*, Rogožin v *Idiotovi* a mnoho dalších. Jako herec a režisér často spolupracuje s alternativními divadly. Opakovaně pracoval s režiséry V. Morávkem, J. A. Pitínským, J. Jelínkem a M. Dočekalem. Diváci jej znají i z jeviště Národního divadla Brno, Divadla Bolka Polívky, Divadla u stolu nebo HaDivadla. Se souborem Spolek sešlých účinkuje v úspěšné *Commedii dell'arte I a II*. Hrál také ve filmech *Kuličky*, *Muži v říji*, *Sráči*, *Ženy, které nenávidí muže* a v seriálech *Kancl* a *Bohéma*. V Městských divadlech pražských je v angažmá od roku 2019, hraje například v inscenacích *Sláva a pád krále Otakara* a *Matka Kuráž a její děti* M. Háby nebo *Vojna a mír* M. Dočekala.

ČTĚTE!

ČASOPIS MĚSTSKÝCH DIVADEL
PRAŽSKÝCH NEJEN O DIVADLE.

STAŇTE SE ODBĚRATELI A ČASOPIS VÁM
V PŘEDSTIHU POŠLEME PŘÍMO NA VÁŠ E-MAIL!
K ODBĚRU SE PŘIHLAŠUJTE A ČTĚTE ONLINE NA
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ.
V TIŠTĚNÉ PODOBĚ K DOSTÁNÍ V DIVADLECH
ABC, KOMEDIE A ROKOKO.

MODERNÍ DIVADLO

ALEJANDRO RICAÑO
HOTEL GOOD LUCK

Devátá premiéra sezony 2021/22.
Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.
Ředitel Daniel Příbyl.
Umělecký šéf Michal Dočekal.
Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.
Program připravila Simona Petrů.
Grafická úprava Riana Št'áhlovská.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými
mikrofony a zařízením Sennheiser od společnosti
PANTER s. r. o.

bnt attorneys
in cee

MŮŽE SE STÁT V JINÉM.

PRAHA
PRAGUE
PRAHA
PRAG

KOMEDIE MĚSTSKÁ
DIVADLA, ROKOKOABC
PRAŽSKÁ